

Chương 30

Bà Lục không đồng ý để Lục Thiếu Phàm xuất viện, nên bữa tối tụ họp ở Mẫn gia thiếu mất chú rể, chỉ có bà Lục và Mẫn Nhu.

Chuyện Lục Thiếu Phàm bị thương không hề công bố ra ngoài. Lúc Mẫn Chí Hải không nhìn thấy con rể tương lai vẻ mặt có chút không vui, dù sao vài ngày nữa con gái mình cũng xuất giá.

“Sức khỏe Thiếu Phàm gần đây không tốt, mong ông thông gia có thể thứ lỗi.”

Bà Lục mặt bình thản tạ lỗi với Mẫn Chí Hải, giọng nói áy náy, thành ý mười phần. Hơn nữa vẻ mặt Mẫn Nhu luôn rạng rỡ, không có chút gì gọi là không vui, Mẫn Chí Hải cũng hơi bất mãn nhưng liền nghênh đón hai người vào.

“Đây là thành ý nho nhỏ của chúng tôi mong ông thông gia không chê.”

“Là thông gia thì đều là người một nhà không cần phải khách sáo như thế, mua mấy thứ này làm chi cho phí tiền.”

Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng vẻ mặt tươi cười của Mẫn Chí Hải chứng tỏ ông rất hài lòng với cách cư xử chu đáo của Lục gia, bảo dì Lý nhận lấy hộp quà từ tay bà Lục rồi dẫn bà Lục tới phòng khách.

“Lúc này không tới cũng không sao. Chỉ sợ tới ngày kết hôn, chú rể lại không tới vậy thì thật là mất mặt.”

Bên trong phòng khách lớn, hai người phụ nữ cao quý nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, Mẫn Nhu dù đi theo sau Mẫn Chí Hải, nhưng cũng nhìn thấy rõ hai người, là Hồng Lam và bà Kỷ.

Lời vừa nói tựa như đùa cợt nhưng thật ra lại đang chế giễu, lời đó xuất ra từ miệng bà Kỷ, dù lời nói khó nghe, bà cũng không phải không biết trọng nhẹ, vẻ mặt nở nụ cười lễ phép.

Môi Mẫn Nhu mím lại, buồn bực nhìn bà Kỷ ngồi trên ghế, ánh mắt đảo sang thấy thái độ Hồng Lam như đang xem kịch vui, Mẫn Nhu cũng đoán được, Hồng Lam muốn làm cho cô mất mặt trước bà Lục.

Mẫn Nhu lo lắng nhìn sang bà Lục, vẻ mặt bà vẫn bình thản đoan trang, không hề tỏ ra khó chịu, từng bước trang nhã đi đến bên ghế, nhìn lướt qua vẻ mặt khó chịu của Mẫn Chí Hải, ngồi xuống ghế sofa, vẻ mặt mỉm cười nhẹ.

“Vị phu nhân này thật biết nói đùa, Thiếu Phàm nhà tôi cũng không phải dạng tình lang bạc tình thay đổi thất thường, sau khi lợi dụng con gái người ta xong thì lại vứt bỏ, càng không phải loại người thiếu đạo đức không biết hổ thẹn, gây ảnh hưởng đến gia tộc và trường bối.”

Lời nói của bà Lục ẩn chứa nhiều ám chỉ, ánh mắt đảo qua vẻ mặt cứng đờ của bà Kỷ, nhìn thấy dì Lý dâng trà lên liền gật đầu cảm tạ, nâng chum trà nhìn Mẫn Nhu vui vẻ nói: “Thiếu Phàm kết hôn với một người con dâu tốt như Mẫn Nhu, người làm mẹ chồng như tôi vui còn không kịp. Nếu nó dám bỏ hôn lễ mà không nói trước với trưởng bối hai nhà, thì cho dù là con trai tôi chỉ cần có súng trong tay tôi cũng không bỏ qua cho nó.”

Lời bà Lục tựa như đùa giỡn phản bác lại lời bà Kỷ, nhưng một câu vừa khen Mẫn Nhu, vừa chứng tỏ sự quan tâm của Lục Thiếu Phàm dành cho Mẫn Nhu, quan trọng nhất, cũng cho mọi người biết, Lục gia rước Mẫn Nhu về chắc chắn không để cô chịu khổ, ngay cả hôn lễ cũng phải được tổ chức long trọng.

Mẫn Chí Hải nghe bà Lục nói thế gương mặt càng hài lòng, vỗ vỗ vai Mẫn Nhu, thúc giục: “Mau đi qua đây ngồi đi.”

Theo tập tục, con dâu chưa được cưới về phải ngồi bên cạnh mẹ mình, nhưng giữa cô và Hồng Lam thù sâu như biển, ngồi gần nhau lại còn vai kề vai quả thật không tưởng.

Mẫn Nhu còn đang khó xử, bà Lục liền hiền hòa vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh bà, nhìn Mẫn Nhu đang ngại ngùng nói: “Tiểu Nhu, qua ngồi bên cạnh mẹ, trò chuyện với mẹ.”

Mẫn Nhu cảm kích nhìn bà Lục, bà khẽ mỉm cười, rồi nhìn Hồng Lam nói: “Bà thông gia, để cho tiểu Nhu ngồi bên cạnh tôi xin bà đừng giận.”

Khóe môi Hồng Lam khẽ động, không nói, nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy ánh mắt căm hận của Hồng Lam chiếu vào người cô, có chán ghét có oán hận. Sợ rằng Hồng Lam trong lòng vẫn còn oán trách cô cướp đoạt đức lang quân như ý của con bà ta, phải biết, từ lúc bắt đầu Lục Thiếu Phàm là đối tượng mà Mẫn Tiệp hẹn hò, chứ không phải Mẫn Nhu cô.

“Bà thông gia, nơi tổ chức hôn lễ sao không chọn khách sạn của Mẫn Thị, như vậy cũng bớt đi chi phí?”

Mẫn Chí Hải đối với ý định Lục gia tổ chức hôn lễ ở nơi khác có ý kiến, con gái mình đi kết hôn mà lại đi tới chỗ khác làm tiệc, người ngoài nhìn vào sẽ chê cười kêu Mẫn Chí Hải ông keo kiệt.

“Chuyện này tôi giao cho chú Út Lục Thiếu Phàm lo liệu, hôm qua tôi cũng mới biết chuyện này.”

Mẫn Nhu không biết sự thật có phải như thế không, nhưng mà cô có thể khẳng định, nghe bà Lục nói thế sắc mặt Mẫn Chí Hải dịu lại không ít, không tiếp tục xoay quanh vấn đề đãi tiệc.

“Khách khứa bên đàn gái xem ra phải nhờ ông thông gia giải quyết, Thiếu Phàm ngàn dặn vạn dặn nhất định phải thuận lợi vui vẻ cưới Mẫn Nhu, người làm mẹ như tôi đây cũng phải giúp nó, tránh để đến lúc đó nó mang con dâu chạy mất, để lại mình tôi và gia gia cô đơn ở nhà.”

Bà Lục cười nói kéo tay Mẫn Nhu, vỗ về, đôi mắt yêu thương nhìn đứa con dâu, Mẫn Nhu cũng phối hợp cụp mắt cười, tỏ vẻ thẹn thùng của cô dâu sắp cưới.

Mẫn Chí Hải hài lòng với thái độ của bà Lục dành cho con gái mình, cam kết nói: “Bà thông gia cứ yên tâm, Tiểu Nhu là con gái tôi, tôi dù có ủy khuất ai cũng không ủy khuất con gái mình.”

Bà Lục và Mẫn Chí Hải đang trò chuyện vui vẻ với nhau, Hồng Lam bất ngờ chen ngang nói: “Tuy chúng ta đều là danh gia vọng tộc, nhưng chi phí đãi tiệc vẫn nên làm theo tục lệ, không biết nói như vậy phu nhân liệu có không vui?”

Nụ cười Mẫn Nhu khựng lại, trong lòng không rõ mùi vị, Hồng Lam cố ý muốn cô không ngóc đầu lên được ở Lục gia, cho nên mới cùng với bà Kỳ gây khó khăn cho bà Lục, nhưng mà họ lại quên mất một người phụ nữ có thể chèo chống cả gia tộc đâu phải loại người mặc cho người khác bóp méo.

“Đây là điều tất nhiên, nếu có thể dùng tiền đôi lấy người con dâu ngoan hiền như Mẫn Nhu, thì việc đãi tiệc có tốn bao nhiêu tiền Lục gia cũng tình nguyện.”

Bắt đầu từ khi bước vào phòng khách, bà Lục nói câu nào cũng nâng đỡ Mẫn Nhu khiến cho Hồng Lam hết sức không vui hai mắt nhìn Mẫn Nhu hung dữ, cũng chứng minh Lục gia đối với Mẫn Tiệp không hài lòng, nên mới không kết thông gia.

Mẫn Chí Hải nhíu mày, liếc Hồng Lam một cái, yêu thương nhìn Mẫn Nhu chỉ biết câm lặng nói: “Bà thông gia, lời chẳng qua đùa vui không phải thật, chút tiền ấy Mẫn Chí Hải tôi vẫn có thể lo được.”

Bà Lục cười nhạt, không tranh cãi thêm, tất cả đều coi như lời Mẫn Chí Hải là gốc, còn lời Hồng Lam nghe xong liền gạt sang bên.

“Gần đây trên tivi có tin, nói một nữ ngôi sao vì muốn vào nhà giàu mà đẻ có thai, thật là, loại chuyện này cũng có thể nói trên tivi, không phải khiến cho cha mẹ mất mặt sao.”

Kỳ Mầu nói chuyện phiếm nhưng liên tục thọc gậy bánh xe, không để sắc mặt của những người nghe, tiếp tục cùng Hồng Lam cười nói: “Loại chuyện đó cũng chẳng hay ho gì, vì mặt mũi gia đình, không thể không cưới loại con dâu đó về nhà.”

Về mặt Mẫn Chí Hải sa sầm, người làm kinh doanh như ông sao lại không hiểu bà Kỳ và Hồng Lam người đàn kẻ hát, lạnh lùng nói: “Phụ nữ các bà suốt ngày coi toàn tin vớ vẩn, không thể làm chút chuyện đúng đắn sao?”

“Tôi và bà Kỳ cũng đâu nói gì, chẳng qua là đang tán gẫu, ông đâu cần phải gắt lên như thế?” - Khóe miệng Hồng Lam kéo lên, nhìn về phía bà Lục, cười hỏi: “Bà Lục không phải cũng chẳng nói gì sao?”

Hồng Lam và bà Kỷ một lần nữa khiến cô lâm vào khó khăn, cô xuất phát từ lòng tôn trọng trường bối nên nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa cô sẽ dễ dàng tha thứ cho người khi dễ cô! Mẫn Nhu đang tính mở miệng thì tay bị bà Lục dùng sức đè lại, khó hiểu nhìn bà Lục, bà dùng ánh mắt ý bảo cô đừng lên tiếng, còn bà ngênh đón ánh mắt khiêu khích của Hồng Lam.

“Tôi cũng rất thích tán gẫu, mấy ngày trước tôi có cùng Diệp phu nhân bàn về một đề tài rất thú vị. Nghe nói có một vị tiểu thư danh môn hại em gái mình, ngoại tình với em rể, ngay cả con cũng có. Nhưng ông trời quả báo, cuối cùng đứa trẻ bị sảy, mặc dù chuyện được che giấu, nhưng trên đời này tường không cản nổi gió, không ngờ mọi người bên ngoài ai cũng biết.”

“Lục Thiếu Phàm chúng tôi đòi trước tích đức mới lấy được người con gái thuần khiết như Tiểu Nhu, nếu đổi lại lấy cô tiểu thư kia thì sẽ khiến cho Lục gia cả đời hổ thẹn.”

Mặt bà Lục vẫn giữ nụ cười âm áp, từng câu nói ra đều châm biếm khiến cho sắc mặt Hồng Lam và bà Kỷ trắng bệch, khép chặt miệng, Mẫn Chí Hải lúng túng ho nhẹ, ánh mắt né tránh, bảo dì Lý mang nước nóng tới, lúc quay đầu lại thì thấy bóng người trước cửa.

Trước cửa biệt thự, Mẫn Tiệp mặc áo khoác hàng hiệu, chân mang giày cao gót, tay cầm chiếc túi LV mới tinh, ăn mặc xinh đẹp đứng trước cửa, phía sau cô ta là Kỷ Mạch Hằng mặc đồ tây màu đen, dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, mang theo chút mệt mỏi.

Mẫn Nhu thấy Mẫn Chí Hải có vẻ bối rối liền quay đầu lại nhìn. Đập vào mắt là cặp nam nữ cực kì xứng đôi, ánh mắt liếc sang Hồng Lam và bà Kỷ, vẻ mặt hai người trông rất tự hào, Mẫn Nhu cười lạnh một tiếng, nam tàn nữ độc, thật xứng đôi vừa lứa!

Mẫn Nhu khinh thường mở trắng mắt, không ngờ đôi mắt lạnh lùng tĩnh lặng của Kỷ Mạch Hằng và cô giao nhau, trong mắt ngoài sự lãnh đạm dường như còn mang theo chút kinh ngạc, không ngờ là cô ở đây sao? Hay chán ghét khi nhìn thấy cô?

Mẫn Nhu cười mĩa mai liếc nhìn Kỷ Mạch Hằng, sau đó nhìn sang ánh mắt ghen ghét của Mẫn Tiệp, rồi mới cụp mắt xuống, im lặng ngồi bên cạnh bà Lục. Ngày kia, cô sẽ kết hôn, không nên vì những kẻ không đáng mà làm mất vui!

“Đến đây, đến chỗ mẹ ngồi, trời lạnh lắm, đừng đứng ngoài cửa như thế.”

Đối với Mẫn Tiệp, Hồng Lam luôn là một người mẹ hiền lành yêu thương con mình, vẫy tay với người đứng ngoài cửa, gương mặt địch ý với Mẫn Nhu bị vui mừng chia làm đôi.

Còn Mẫn Nhu, dù cha có chăm sóc cô thế nào nhưng cô vẫn thiếu đi tình cảm của mẹ. Trong mắt Hồng Lam, cô chính là kẻ phá hoại gia đình người ta, là gánh nặng của họ.

Bàn tay nhỏ bị ai đó giữ lấy xoa nhẹ, Mẫn Nhu thoát khỏi suy nghĩ ngẩn đầu liền thấy ánh mắt ôn hòa của bà Lục, không nói lời nào nhưng im lặng khích lệ cô. Mẫn Nhu cong môi cười nhẹ, cảm động, nỗi chua xót ngày càng lan ra.

Đúng vậy, cô không còn một mình chiến đấu nữa, mẹ của cô không phải đang luôn ủng hộ cô sao? Lấy Lục Thiếu Phàm, cô không chỉ có được tình yêu mà có cả thân tình.

Cũng thật trùng hợp, Kỷ Mạch Hằng ngồi đối diện Mẫn Nhu, Mẫn Nhu trong lòng khó chịu, tuy vậy vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ đề phòng của Mẫn Tiệp nhìn mình, cô cảm thấy thật buồn cười khẽ bĩu môi. Mẫn Nhu cũng chán với hành vi của Mẫn Tiệp, đứng dậy giúp bà Lục rót chén nước ấm khác.

“Mẫn Nhu đã ở trong giới giải trí nhiều năm cố gắng làm việc khó tránh khỏi sẽ gặp không ít rắc rối, thị trường Lục phải cẩn thận một chút, tránh lên trang đầu tạp chí.”

Bà Kỷ có ý tốt nhắc nhở khiến cho Mẫn Nhu đang rót nước khẽ rung tay, cô coi bà Kỷ là trưởng bối, nhưng bà Kỷ lại chẳng xem cô là vãn bối, luôn lấy thân phận diễn viên của cô ra để khai chiến, Mẫn Nhu bung chén trà đưa cho bà Lục, một bên nhìn bà Kỷ cười nói:

“Tục ngữ có câu, mỗi người nên tự quét tuyết trước cửa, chớ quản sương tuyết trên mái nhà người khác, cảm ơn lòng tốt của Kỷ phu nhân, nhưng cháu sẽ không để Lục gia gặp bất cứ rắc rối nào, nên không cần Kỷ phu nhân nhọc công quan tâm.”

Hồng Lam nhìn Mẫn Tiệp, nụ cười trầm xuống, nhú mày nhìn Mẫn Nhu nghiêm khắc giáo huấn: “Chỗ trưởng bối nói chuyện, vãn bối sao lại chen miệng vào.”

Mẫn Nhu cười lạnh, nhướn mày, tính nói gì đó nhưng bà Lục lại bình thản mở miệng trước:

“Tiểu Nhu là con dâu Lục gia, dĩ nhiên phải quan tâm chuyện Lục gia, nghe người ngoài thuyết giảng đạo đức, tránh không khỏi lên tiếng nói vài câu, đỡ khiến người ta cho rằng Lục gia tôi khi dễ.”

Bà Lục vừa dứt lời, không khí trong phòng khách liền ngưng đọng, tĩnh lặng mà đông cứng, bà Lục lại thản nhiên uống trà, sắc mặt bà Kỷ trở nên u ám, môi thoa son căng cứng, lạnh lùng nhìn bà Lục và Mẫn Nhu.

Một câu nói của bà Lục đủ áp đảo bà Kỷ, vẻ mặt của bà Kỷ khác hẳn vẻ hiền lành tao nhã của bà Lục, mỗi lời nói hành vi của bà Lục đều chứng tỏ mình là quý phu nhân cao sang.

“Tiểu Nhu, Âu Nhiễm Phong nghe nói đã về thành phố A, với mối quan hệ của hai người, giúp chị xin chữ kí chắc không có vấn đề gì chứ?”

Mẫn Tiệp cố tỏ vẻ thân thiết, lời nói ám chỉ, vẻ mặt giả nhân giả nghĩa khiến Mẫn Nhu cảm thấy ghê tởm, lại không thể không nghênh đón lời phỉ báng ngầm ngấm của Mẫn Tiệp: “Em cùng anh ta chỉ cộng tác trong công việc, làm xong rồi đường ai nấy đi, hơn nữa em cũng đã rời khỏi giới giải trí, việc chị nhờ em e rằng làm không được.”

“Thật sao? Chị đọc báo thấy mọi người viết em và anh ta là đôi kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, lên mạng thì được bầu chọn là cặp đôi đẹp nhất màn ảnh, số phiếu của hai người luôn dẫn đầu bỏ xa những người khác.”

“Có lẽ người viết báo cũng không hiểu rõ mà chỉ đưa tin bậy, hủy hoại danh dự người khác, Mẫn tiểu thư vừa nói làm tôi chột nhốt tới, chú ba Thiếu Phạm làm ở cục quản lý xuất bản báo, chờ có thời gian rảnh tôi phải nhờ chú Ba chấn chỉnh mấy tòa soạn bắt lương mới được.”

Nụ cười tươi ngậy thơ của Mẫn Tiệp liền cứng đơ, tự biết có nói tiếp cũng không được gì, chỉ giận hờn nhẹ một tiếng, tựa vào ghế salon, dựa vào vai Kỹ Mạch Hằng, vuốt vuốt chiếc nhẫn kim cương đính hôn nơi ngón tay.

Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn kim cương theo từng cử động của Mẫn Tiệp phát ra luồng sáng lấp lánh, phản xạ vào mắt Mẫn Nhu, chói mắt đến mở không ra, Mẫn Nhu khó chịu cau mày tính dịch chỗ ngồi thì nhận ra, một bàn tay to lớn che lấy bàn tay Mẫn Tiệp, cũng che đi luồng sáng từ viên kim cương phát ra.

Vẻ mặt Kỹ Mạch Hằng lạnh lùng, cầm lấy đôi tay mang nhẫn của Mẫn Tiệp giữ chặt trong lòng bàn tay, Mẫn Tiệp mừng rỡ cong môi, liếc Mẫn Nhu một cái tỏ vẻ đắc ý.

Mẫn Chí Hải không chịu nổi khi thấy hai cô gái âm thầm so đo, liền đổi đề tài nhìn bà Lục nói: “Bà thông gia, hôm tổ chức hôn lễ, Tiểu Nhu có gì sai sót mong bà chiếu cố cho.”

“Nhiều nhân vật lớn như vậy Lục phu nhân chắc hao tổn không ít tâm sức, dù sao với thân phận là ngôi sao lớn như Mẫn Nhu lại bị những lễ nghi chèn ép chắc không thoải mái lắm.”

Bà Kỹ chưa từng gọi cô thân thiết như vậy, nhưng lần đầu tiên gọi lại có ý chê bai cô, khiến cô mất thể diện, Mẫn Nhu cũng không biết bà Kỹ muốn thế nào, cô cùng con trai bà đã không còn quan hệ sao phải làm khó cô như thế, cố tình khiến cô không thể bình an mà kết hôn.

“Mẹ, trước kia Kỹ gia chúng ta cũng mở tiệm tạp hóa, nói vậy chẳng lẽ cũng có nhiều người xem thường chúng ta!”

Ngồi ở đây, Mẫn Nhu cũng biết ai sẽ giúp cô, nhưng không ngờ sẽ là Kỹ Mạch Hằng. Anh ta cứ ngồi yên đó, gương mặt lãnh đạm giọng nói hờ hững khó biết anh ta vừa mở miệng đã thay Mẫn Nhu giải vây.

Bà Kỹ không ngờ lại bị chính con trai mình phản bác lại, lúc này trong lòng giận dữ, cố áp chế cơn giận không quở trách con, không cam lòng trừng mắt

nhìn Mẫn Nhu, cầm lấy túi xách, đứng dậy chào tạm biệt Hồng Lam và Mẫn Chí Hải.

“Tôi quên mất ở nhà còn có việc, xin cáo từ trước.”

“Đi đường cẩn thận, có cần kêu lái xe đưa bà về không?”

“Không phải có Mạch Hằng sao, để nó đưa tôi về là được!” - Bà Kỷ cười gượng, lúc nhắc tới Kỷ Mạch Hằng liền nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng đứng dậy, thúc giục nói: “Còn không nhanh lên, ba con đang ở nhà chờ đó.”

Bà Kỷ là người dễ tự ái, điềm này Mẫn Nhu biết, bà không chấp nhận người khác nhắc lại khoảng thời gian nghèo khó của Kỷ gia, lúc này bị người khác chạm đến chỗ đau, mà đó lại là con trai mình hận không thể chui xuống đất. Bà không muốn mất thể diện hơn nữa, liền quên mất hôm nay tới để cùng Hồng Lam bành trướng.

Nhìn theo bóng lưng bà Kỷ vội vàng bỏ đi, Kỷ Mạch Hằng cũng không để ý Mẫn Tiệp đang níu kéo, vội vã chào Mẫn Chí Hải, rồi bỏ về không quay đầu lại. Mẫn Tiệp giận đến phòng mũi trụng mắt, nhìn dáng vẻ lãnh đạm của Mẫn Nhu cũng chỉ biết kiềm cơn giận, tỏ vẻ không có chuyện gì sợ Mẫn Nhu cười nhạo.

Mẫn Nhu không đoán được hành vi hôm nay của Kỷ Mạch Hằng, bảo vệ hay không bảo vệ, ngược lại còn lấy tay bắt xa giúp cô đối phó với mẹ mình, thật khiến cô nghi ngờ, anh ta hôm nay không phải uống nhầm thuốc chứ.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cũng nên về thôi.”

Bà Kỷ rời đi không lâu bà Lục cũng đứng dậy cáo từ, Mẫn Nhu cũng không ngồi nữa liền đứng lên theo, bà Lục quay đầu nhìn Mẫn Nhu mỉm cười: “Tiểu Nhu, tiễn mẹ ra ngoài!”

“Dạ.”

Hồng Lam và Mẫn Tiệp không thể không nể mặt, theo Mẫn Chí Hải tiễn bà Lục ra cửa. Tài xế Lục gia đã chờ sẵn: “Tôi muốn nói với Mẫn Nhu chút chuyện, ông bà thông gia cứ vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Nhìn những người khác quay vào trong, bà Lục kéo đôi tay lạnh lạnh của Mẫn Nhu, an ủi: “Tiểu Nhu, hôm nay mẹ cũng đã hiểu, xem ra cuộc sống ở Mẫn gia của con cũng không thoải mái gì, nhưng mà cô dâu sắp xuất giá phải ở nhà mẹ để một ngày. Đây là tục lệ kết hôn, mẹ không thể kiên quyết đưa con về Lục gia được.”

Bà Lục giải thích chính là muốn Mẫn Nhu thoải mái. Cô nắm lấy tay bà Lục, cười cười: “Mẹ yên tâm, mấy năm qua con vẫn có thể chịu đựng được, mẹ an tâm trở về chăm sóc Thiếu Phàm đi ạ.”

Bà Lục đau lòng xoa nhẹ gương mặt ửng hồng vì lạnh của Mẫn Nhu, nhẹ buông tay Mẫn Nhu, bước lên xe, trước khi đi không quên nói: “Con mau vào đi.”